

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 570

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

Εν Ἀθήναις, 9 Ἰουνίου 1891

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ.	φρ. χρ. 15.—
Εν Ρωσίᾳ.	ρουβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.—Καρδίου Μερουβέλ:
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίσις : ΙΣΙΔΙΑΝΙΑ. — Βσε-
βολδδ Γάρσσιν: ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ, (τέλος) μετάφρασις Α. Γ.
Κωνσταντινίδου. — ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα-
νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

— Μαμά, μαμά, ἐτραύλισεν ἡ Ἰωάννα ἀποτόμως πα-
ροξυνθεῖσα, ὡς εἰ εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ἐφιάλτου.

Καὶ ἐταράσσετο ἐν τῇ κλίνῃ αὐτῆς, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς
βεβαρυμένους ἐκ τοῦ ὕπνου ἀγωνιζομένη ὅπως ἀνακαθίστη.

— Φυλαχθῆτε, πρὸς θεοῦ! Φυλαχθῆτε, ἐπανέλαβεν ἡ Ἐλένη
μετ' ἀγωνίας· θὰ τὴν φονεύσετε ἐὰν μείνετε ἐδῶ. . .

Ὁ Ἑρρίκος ἐξηφανίσθη ταχέως, πρὸς τὸ ἀνοιγμα τοῦ τοί-
χου, ὅπισθεν παραπετάσματος ἐκ κυανοῦ βελούδου· ἀλλὰ
τὸ κοράσιον ἐξηκολούθει νὰ παραπονῇται.

— Μαμά, μαμά, ὑποφέρω· ὑποφέρω πολὺ.

— Δὲν βλέπεις; εἶμαι σιμά σου, ἀγάπη μου· ποὺ ὑπο-
φέρεις;

— Δὲν εἰσεύρω, μαμά! κύτταξε ἐδῶ μὲ καίει.

Εἶχεν ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ τὸ πρόσωπον ἐκπε-
πληγμένον ἐστήριξε τὰς δύο μικρὰς τῆς χεῖρας ἐπὶ τοῦ
στήθους.

— Ἐξαφνα μὲ εὐρήκα... ἐνῷ ἐκοιμώμην· δὲν εἶναι ἀλή-
θεια; μοῦ ἐφάνη ὅτι μὲ ἔκαιε μία φωτιά.

— Ἀλλὰ τώρα σοῦ ἐπέρασε, μικρά μου· δὲν αἰσθάνεσαι
πλέον τίποτε.

— Ὅχι, ὄχι, πάντοτε, πάντοτε.

Καὶ διὰ βλέμματος ἀνησύχου ἐξήταξεν ὁλόκληρον τὸ
δωμάτιον· εἶχεν ἤδη ἐντελῶς ἐξυπνήσει καὶ ἀγρία ὀργὴ
ἤρχισε νὰ καθιστᾷ ὡχρὰς τὰς παρειὰς τῆς.

— Εἶσαι μόνη, μαμά; ἠρώτησεν.

— Βέβαια, μικρά μου.

— Ὅχι, ὄχι, τὸ εἰσεύρω καλὰ· κάποιος εἶναι ἐδῶ· φοβοῦ-
μαι, μαμά, φοβοῦμαι, μὲ ἀπατᾷς, δὲν εἶσαι μόνη· δὲν εἶσαι
μόνη.

Νευρικός παροξυσμὸς ἤρχισε νὰ τὴν καταλαμβάνῃ· ἐπα-
νέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ὁλολύζουσα, καὶ κρυπτομένη ὑπὸ
τὸ ἐφάπλωμα, ὡς εἰ ἤθελε νὰ διαφύγῃ μέγαν κίνδυνον.

Ἡ Ἐλένη, ἀλλοφρονοῦσα, κατῴρθωσεν ὥστε νὰ φύγῃ
ὁ Ἑρρίκος. Ἐκεῖνος ἀπεπειρᾶτο νὰ παραμείνῃ ὅπως ἐπιμε-
ληθῇ τὸ κοράσιον, πλὴν ἡ Ἐλένη τὸν ἀπώθει πρὸς τὰ
ἐκτός· εἶτα ἐπανῆλθε καὶ ἔφερε τὴν Ἰωάνναν εἰς τοὺς βρα-
χίονάς τῆς, ἐφ' ὅσον ἐξηκολούθει νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ πα-
ράπονά τῆς, ὅπερ ἐγένετο αὐτῇ πρόξενον τσαύτης ὑπερμέ-
τρου θλίψεως.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον, δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον.

— Σιώπα, ἀγγελέ μου, μὴ τὸ λέγῃς αὐτὸ ἀπεκρίθη ἡ
μήτηρ τῆς. Σὲ ἀγαπῶ περισσότερο ἀφ' ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὸν
κόσμον, γνωρίζεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ, θὰ τὸ ἰδῇς!

Τὴν ἐκολάκευσεν οὕτω μέχρι πρωῒας ὑπισχνουμένη νὰ τῆς
δώσῃ τὴν καρδίαν τῆς, ταρσσομένη σπουδαίως νὰ βλέπῃ
τὴν ἀγάπην αὐτῆς τοσοῦτον ἀπεινῶς σαλευομένην εἰς τὸ
τοσοῦτον προσφιλὲς αὐτὸ πλάσμα. Ἡ κόρη τῆς ἤθελε νὰ ζῇ
μὲ μόνην τὴν ἀγάπην τῆς. Τὴν ἐπαύριον ἀπήτησεν ὅπως
γίνῃ ἰατρικὸν συμβούλιον.

Ὁ ἰατρὸς Βωδίνος ἦλθεν οἰοῦντι ἐκ τύχης καὶ ἐξήτασε τὴν
ἀσθενῆ στήθοςκοπήσας αὐτὴν μετὰ χαριεντισμῶν. Ἐπειτα
ἐπὶ μακρὸν συνωμίλησε μετὰ τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ Δεδέρ-
λου, παραμείναντος εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Ἀμφό-
τεροι συνεφώνησαν ὅτι ἡ παρούσα κατάστασις δὲν ἐπαρου-
σίαζεν οὐδένα κίνδυνον, ἐφοβοῦντο ὅμως ἀπὸ ἐπιπλοκάς·
ἐξήτασαν εἶτα μετ' ἐπιστάσις τὴν Ἐλένην, μορφώσαντες
πεποίθησιν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ νευρώσεως, ἐκ τῶν ἐχουσῶν
κληρονομικὴν τὴν καταγωγὴν καὶ αἱ ὁποῖαι φέρουσιν εἰς
ἀμνηχανίαν τὴν ἐπιστήμην. Τότε ἐκείνη τοῖς ἀνέφερε, μο-
λοντι τὸ εἶχον ἤδη μαντεύσει, ὅτι ἡ μάμμη τῆς ἦτο ἐγκε-
κλεισμένη εἰς ὁτ σωφρονιστήριον τῶν Tulettes, ὀλίγα χιλιό-
μετρα μακρὰν τῶν Plassans. Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀπέθανεν
αἰφνυδίως ἐκ ὀξείας πνευμονικῆς φθίσεως, μετὰ ζώην μεστήν
βασάνων καὶ νευρικῶν κρίσεων καὶ ὅτι ἐκληρονόμησε τὴν
ἀσθενεῖαν ταύτην ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, οὕτινος καὶ ὁμοιάζε
κατὰ τὴν μορφήν καὶ τὸ παράστημα. Ἡ δὲ Ἰωάννα ἀπ'
ἐναντίας ἦτο ἀληθὲς προτομή τῆς μάμμης αὐτῆς, ἂν καὶ ἦτο
ἀσθενεστέρη καὶ δὲν ἠδύνατο ποτε νὰ φθάσῃ τὸ ὑψηλὸν
ἀνάστημα ἐκείνης, οὔτε τὸν ἰσχυρὸν ὀστεώδη σκελετὸν τῆς
καὶ οἱ δύο ἰατροὶ ἐσύστησαν καὶ αὐτὴς ὅτι παρίστατο ἀνάγκη
μεγίστης περισκέψεως καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβωσι σπουδαίως
προφυλάξεις κατὰ τῶν χλωροανευρικών προδιαθέσεων, αἱ ὁ-
ποῖαι τοσοῦτον συντείνωσιν εἰς ἀνάπτυξιν σοβαρῶν ἀσθενειῶν.

Ὁ Ἑρρίκος ἠκροάετο τοῦ γηραιοῦ αὐτοῦ συναδέλφου
μετ' ἐνδιαφέροντος, ὅπερ οὐδέποτε εἶχε δοκιμάσει διὰ
συναδέλφον καὶ συμβουλευέτο αὐτὸν περὶ τῆς Ἰωάννας λαμ-
βάνων ἥθος μαθητοῦ διστάζοντος πολὺ περὶ τῶν γνώσεών
του. Ἡ ἀλήθεια ἦτο, ὅτι ἡσθάνετο ἑαυτὸν νὰ τρέμῃ ἀπέ-
ναντι αὐτοῦ τοῦ παιδίου, ὅπερ διέφευγε τὴν ἐπιστήμην
του· ἐφοβεῖτο μήπως τὸ φονεύσει καὶ ἀπωλέσει τὴν μητέρα.

Ἐβδομὰς ὁλόκληρος εἶχε παρέλθει καὶ ἡ Ἑλένη δὲν τὸν ἐπανείδεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς. Ἐπὶ τέλους καὶ ὁ ἴδιος, τρωθεὶς τὴν καρδίαν, ἀσθενὴς σχεδόν, ἔπαυσε τὰς ἐπισκέψεις του.

Περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου ἡ Ἰωάννα ἠδύνατο τέλος νὰ ἐγείρεται καὶ νὰ περιπατῇ ἐν τῷ θαλάμῳ γελῶσα ὡς ἀνακουφισμένη ἐν διαστήματι δεκαπέντε ἡμερῶν δὲν ὑπέστη οὐδεμίαν κρίσιν, ἡ μήτηρ αὐτῆς πάντοτε πλησίον τῆς ὑπέφερε σπουδαίως νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Κατ' ἀρχὰς τὸ κοράσιον ἦτο σκυθρωπὸν καὶ ἠρέσκατο εἰς τὰ φιλήματα τῆς, ἀνῆσχετο ὅμως εἰς τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τῆς, ἀπῆτει τὴν χεῖρά της πρὶν κοιμηθῇ καὶ ἤθελε νὰ παραμένῃ πλησίον τῆς, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου τῆς. Ἐπειτα ὅμως βλέπουσα ὅτι δὲν ἤρχετο πλέον οὐδεὶς, ὅτι δὲν συμμετεῖχεν αὐτῆς καὶ τρίτος, ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ἐμπιστοσύνην, εὐτυχὴς ὅτι ἐπανελήφθη ὁ ὥρατος σύνδεσμος τῆς ζωῆς τοῦ παρελθόντος καὶ ἀμφότεραι μόναι ἤρξαντο καὶ αὖθις νὰ ἐργάζωνται πρὸ τοῦ παραθύρου. Καθ' ἑκάστην ἀπεκαθίστατο ζωηρότερα καὶ κατὰ τὴν ἐκκρᾶσιν τῆς Ροζαλίας, ἤρξατο «νὰ ἀνθίζῃ καὶ ροδίζῃ» μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς. Ἐσπέρας τινὰς ἐν τούτοις ἡ Ἑλένη κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀπελπισίας. Ἀπὸ τῆς ἀσθενείας τῆς κόρης τῆς κατέστη σοβαρά, ὡρὰ ὀλίγον καὶ ἔφερε μεγίστην ρυτίδα ἐπὶ τοῦ μετώπου, τὴν ὁποίαν εἶχε πρότερον, ὡς καὶ ἡ Ἰωάννα ἤθελε παρατηρήσει μίαν ἀπὸ τὰς στιγμὰς αὐτὰς τῆς πλήξεως ἡ τῆς ἀπελπισίας καὶ ἡ ἴδια αὐτὴ ἡσθάνετο ἐαυτὴν δυστυχιστάτην, μὲ τὴν καρδίαν πεπιεσμένην ἐξ ἀορίστου κατηφείας, καὶ ἡδέως, χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ, ἀνηρτᾶτο ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς καὶ διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης :

— Εἶσαι εὐτυχὴς, μητερίτσα μου, τῇ ἔλεγε.

Ἡ Ἑλένη συνήθως ἀπῆντα :

— Βεβαιότατα, ἀγάπη μου.

Τὸ κοράσιον ἐπέμενεν :

— Εἶσαι εὐτυχὴς ; βέβαια, βέβαια ;

— Βέβαια, βέβαια, διατὶ θέλεις νὰ μὴν εἶμαι εὐτυχὴς ;

Τότε ἡ Ἰωάννα τὴν ἐφίλει θερμῶς εἰς τοὺς μικροὺς βραχίονας, ὡς ἵνα τὴν ἀνταμείψῃ. Ἐπεθύμει, ἔλεγε, νὰ τὴν ἀγαπᾷ τόσον πολὺ, τόσον πολὺ, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ εὐρεθῇ εἰς ὅλους τοὺς Παρισίους ἄλλη μητέρα ἀγαπῶσα τοσοῦτον τὴν κόρην τῆς, ὅσον ἐκείνη.

Δ

Κατὰ τὸν Αὐγούστον ὁ κήπος τοῦ ἱατροῦ Διεβέρλου ἦτο ἀληθὴς παράδεισος. Ἐπὶ τῶν κιγκλίδων αἱ πασχάλαι καὶ οἱ νόθοι ἔβηναι συνέπλεκον τοὺς θαλεροὺς αὐτῶν κλάδους, ἐνῶ τὰ ἀναρριχώμενα φυτὰ, κισσοί, αἰγοκλίμακα καὶ κλιματίδες ἤπλυνον πανταχόθεν ἀπείρους βλαστούς, οἱ ὁποῖοι εἰσεχώρουν, ἐξαφρανίζοντο καὶ ἐπανέπιπτον ἐν εἴδει βροχῆς, ἐξαπλούμενοι μέχρι τῶν εἰς τὸ βάθος πετελῶν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῶν μακρῶν τοίχων διάδρομὴν των καὶ παρείχον οὕτω τὸ ὁμοίωμα σκηνῆς ἐπεκτεινομένης ἐκ τοῦ ἐνὸς δένδρου εἰς τὸ ἄλλο. Αἱ πετελαὶ ἴσταντο ἐκεῖ ὡς πυκνοὶ στύλοι πρασίνης αἰθούσης, ὁ κήπος ἦτο τόσον μικρὸς, ὥστε καὶ τὸ ἐλάχιστον νέφος τὸ ἐπεσκίαζε καὶ μόλις περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ ἥλιος ἐσχημάτιζε κιτρίνην κηλίδα, καταλαμβάνουσαν τὸν κύκλον τοῦ λειμῶνος καὶ μέρος τῶν δύο κανίστρων πρὸς τὸ μέρος τοῦ πεδίου ὑπῆρχε μεγάλη ροδὴ μετὰ πολλῶν ρόδων, ἀνοικομένην κατὰ ἐκατοστύας καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν, ὅταν ὁ καὶ ὅσων ἤλκττο ἡ εὐωδία καθίστατο διαπεραστικὴ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ χαριέστερον μέρος τῆς ἀφανοῦς ταύτης γωνίας, τόσον εὐώδους, ἔνθα οἱ γείτονες, μὴ δυνάμενοι νὰ προσβλέψωσιν ἐντός, ἡσθάνοντο μόνον τὰς εὐωδίας παρθενικοῦ δάσους.

Εἰς τὸ μαγειρεῖον τῆς Ροζαλίας εἰσεχώρουν οἱ κλάδοι μιᾶς πετελας, εἰς τρόπον ὥστε ἠδύνατό τις λίαν εὐχερῶς νὰ ἀπο-

σπᾷ φύλλα καὶ ἔξῃ ἐκεῖ ἐν μεγίστῃ χαρᾷ, ὡς ἐκ τῆς κολλοαίας ταύτης ἀνθοδέσμης, πέραν τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ οὐδέν.

— Κυρία, ἔλεγε καθ' ἑκάστην ἡ Ροζαλία, διατὶ δὲν ἀφίνετε τὴν δεσποσύνην νὰ καταβῇ εἰς τὸν κήπον ; πιστεύω νὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ἀποκάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Ἄλλ' ἡ Ἑλένη ἀπεκρίνατο :

— Δὲν εἶναι ἀκόμη ἀρκετὰ δυναμωμένη καὶ ἡ ὑγρασία δύναται νὰ τὴν βλάψῃ.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Ροζαλία τὸ ὑπεστήριζεν ὡς ὅτις ἐφάνταζετο ὅτι εἶχε συλλάβει καλὴν τινα ιδέαν δὲν εὐχαρίστετο εὐκόλως νὰ τὴν ἐγκταλείψῃ. Ἡ κυρία, ἔλεγε, ἔχει ἄδικον νὰ νομίζῃ, ὅτι ἡ σκιά ἠδύνατο νὰ τὴν βλάψῃ, μᾶλλον θὰ ἐφοβεῖτο μήπως ἐγένετο ἐνοχλητικὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ὡς πρὸς αὐτὸ ἠπατάτο ἡ δεσποσύνη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοχλήσῃ οὐδένα, διότι ἐν τῷ κήπῳ δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ζωᾶς ὁ ἱατρὸς δὲν ἤρχετο ποτέ ἡ κυρία τοῦ ἡθελὲν ἐνδιατρίφει εἰς τὸ παραθαλάσσιον μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου καὶ ὅτι ἦτο αὐτὸ τόσο ἀληθές, ὥστε καὶ ἡ οἰκοφύλαξ αὐτὴ ἐχορήγησε τὴν ἄδειαν πρὸς τὸν Ζεφυρίνον, νὰ πηγαίνῃ ἐκεῖ νὰ σκάπτῃ καὶ ὅτι ἀπὸ δύο ἐβδομάδων ὁ Ζεφυρίνος καὶ αὐτὴ διήρχοντο ἐκεῖ τὸ ἀπόγευμα καὶ θὰ ἦτο ἀληθῶς νόστιμον νὰ δυσπιστῇ καὶ νὰ ἀμφιβάλῃ περὶ τούτου ἡ κυρία.

Ἡ Ἑλένη ἠρνεῖτο πάντοτε ἡ δὲ Ἰωάννα ἐφάνετο δεικνύουσα μεγίστην ἐπιθυμίαν νὰ καταβῇ εἰς τὸν κήπον περὶ τοῦ ὁποίου τοσάκις τῇ εἶχον ὁμιλήσει κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας τῆς ἄλλ' αἰσθημὰ τι παράδοξον, κώλυμά τι μυστηριώδες τὴν ἠνάγκαζε νὰ ταπεινῶνῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐφάνετο ἐμποδίζουσα αὐτὴν νὰ ἐπιμένῃ παρὰ τῇ μητρὶ τῆς τέλος τὴν ἀκόλουθον Κυριακὴν ἡ Ροζαλία ὡς ἀσθμαίνουσα ἐπαρουσιάσθη καὶ εἶπεν :

— Κυρία, σὰς βεβαιῶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς, ὁ Ζεφυρίνος μόνον ποῦ σκάπτει καὶ ἐγὼ ἐπιτρέψατε εἰς τὴν δεσποσύνην νὰ καταβῇ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ ἔλατε ὀλίγον καὶ ἡ ἴδια, μὰ πολὺ ὀλίγον, μόνον διὰ νὰ ἰδῇτε...

Ἦτο δὲ τοσοῦτον συγκεκινημένη, ὥστε ἡ Ἑλένη ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ περιεκάλυψε λοιπὸν τὴν Ἰωάνναν διὰ τινος σαλίου καὶ παρήγγειλε πρὸς τὴν Ροζαλίαν νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτῆς χονδρὸν κάλυμμα ἡ κόρη τῆς ἐξαλλος ἐκ χαρᾶς ἀφάτου καὶ σιωπηλῆς, ἐκπεφρασμένη εἰς τοὺς ἐξαστράπτοντας μεγάλους ὀφθαλμοὺς τῆς, ἠθέλησε νὰ καταβῇ μόνη τὴν κλίμακα ἀνεὺ ὑποστηρίγματος μόνον πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ὑποδείξῃ τὴν δύναμίν τῆς, ἐνῶ ὀπισθεν αὐτῆς ἡ μήτηρ τῆς ἔτεινε τοὺς βραχίονας ἐτοιμὴν νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ ἐν ἀνάγκῃ ὅταν ἐρθασαν εἰς τὸν κήπον, ἀμφότεραι ἀφῆκαν κραυγὴν ἐκπλήξεως, δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν παντάπασιν πρὸς τὸ πυκνότερον αὐτὸ δάσος ἐλάχιστα ἠδύνατο νὰ παραβληθῇ ἡ κοινὴ καὶ τετριμμένη ἐκείνη γωνία, τὴν ὁποίαν εἶχον ἄλλοτε γνωρίσει κατὰ τὸ ἔαρ.

— Ἰδοὺ, καθὼς σὰς ἔλεγα, ἐψιθύρουν ἡ Ροζαλία μετὰ θριαμβευτικοῦ ὕφους.

Τὰ πυκνὰ δένδρα, προεκταθέντα, εἶχον μεταβάλλει τὰς διόδους εἰς ἀτραπούς στενωτάτας σχηματίζουσας ἀληθῆ λαβύρινθον, ἔνθα τὰ ἐνδύματα περιεπλέκοντο κατὰ τὴν διάβασιν καὶ ἠδύνατό τις νὰ ἀπατηθῇ νομίζων ὅτι εὐρίσκεται ἐνώπιον τοῦ μυχοῦ μεμακρυσμένου δάσους, ὅπερ ἐκ τοῦ θόλου τῶν φυλλωμάτων αὐτοῦ ἄφινε νὰ πίπτῃ πράσινον φῶς, εὐχαρίστου καὶ μυστηριώδους γλυκύτητος.

Ἡ Ἑλένη ἀνεζήτει τὴν πετελάν ἐκείνην, εἰς τὴν ρίζαν τῆς ὁποίας ἐσυνείθιζε νὰ κάθηται κατὰ τὸν Ἀπρίλιον.

— Ἀλλά, προσέθηκε ἡ Ἑλένη, δὲν θέλω νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ ἡ Ἰωάννα ἐδῶ, διότι κάμνει ἀρκετὸν ψυχρὸν.

— Προσμεῖνατε δὲ ὀλίγον, ἐπανέλαβεν ἡ Ροζαλία, ἔλατε νὰ ἰδῇτε.

Μὲ τρία βήματα διέβησαν τὸ δάσος καὶ τότε διὰ μέσου

τῆς ὁπῆς τῶν φυλλωμάτων ἐπὶ τοῦ λειμῶνος προσέπιπτεν ὁ λαμπρὸς ἥλιος διὰ πλατείας χρυσῆς ἀκτίνος, θερμῆς καὶ σιωπηλῆς, ὡς ἐπὶ ἀδένδρου μέρους· καὶ ὅταν ἀνύψου τις τὰ βλέμματα δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ κλάδους ἐξακοντιζομένους ἐπὶ τοῦ κυανοῦ θόλου τοῦ οὐρανοῦ ἐν εἶδει κεντήματος· τὰ ρόδα τῆς ὑπερμεγέθους ροδῆς, μεμαραμμένα ὀλίγον ἐκ τοῦ καύσωνος, ἀνεπαύοντο ἐπὶ τῶν στελεχῶν των. Ἐπὶ τῶν κανίστρων, ἐκ τῶν ἐρυθρῶν καὶ λευκῶν μαργαριτῶν ἀρχαίου τύπου, ἰχνογραφοῦντο τεμάχια παλαιῶν παραπεπασμάτων.

— Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε, ἐπανελάθεν ἡ Ροζαλία· ἀφήσατε εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα νὰ διευθετήσω τὸ πρᾶγμα κατὰ τὴν γνώμην μου.

Ἐξεδίπλωσε καὶ ἔστρωσε κατὰ γῆς τὸ κάλυμμα εἰς τὸ χεῖλος ἐνὸς δρομίσκου, πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἡ σκιὰ ἐπερατοῦτο. Εἶτα ἔθεσε τὴν Ἰωάνναν νὰ καθήσῃ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκάλυψε τοὺς ὤμους αὐτῆς διὰ σαλίου, δοῦσα αὐτῇ συγχρόνως καὶ τὴν παραγγελίαν νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς μικρὰς τῆς κνήμας, εἰς τρόπον ὥστε τὸ κοράσιον, ἐνῶ διετῆρει τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν σκιάν, εἶχε τοὺς πόδας ἐξηπλωμένους ὑπὸ τὸν ἥλιον.

— Εἶσαι καλὰ, ἀγάπη μου; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη, δὲν κρυώνω καθόλου, νομίζω πῶς εὐρίσκομαι ἀπέναντι μεγάλης φωτιᾶς, τί ὥραία ποῦ ἀναπνέω! πόσον μοῦ ἀρέσει!

Τότε ἡ Ἑλένη, ἥτις δι' ἀνησυχίας βλέμματος παρετῆρει τὰ κεκλεισμένα παράθυρα τοῦ γείτονος μεγάρου, εἶπεν ὅτι θὰ ἀνῆρχετο, ἀφοῦ προηγουμένως ἀπνύθουν ἀπείρους συστάσεις πρὸς τὴν Ροζαλίαν νὰ ἐπαγρυπνῇ διὰ τὸν ἥλιον, νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν Ἰωάνναν πλειότερον τῆς μιᾶς ὥρας καὶ νὰ μὴ σηκώσῃ τὰ βλέμματα ἀπὸ ἐπάνω της.

— Μὴ φοβᾶσαι, καλέ, μαμά, ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ γελῶσα καὶ δὲν θὰ περνοῦν ἀπὸ κοντὰ μου ἄμαξαι.

Καὶ ὅταν ἔμεινε μόνη, ἔλαθεν ἀπὸ τὰ πλάγια αὐτῆς δράκας ἄμμου καὶ ἔπαιζεν ἀφίνουσα αὐτὴν νὰ καταπίπτῃ ἐν εἶδει βροχῆς ἐκ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὴν ἑτέραν· ὁ Ζεφυρίνος ἔσκαπτε καὶ ὡς παρετῆρσε τὴν δεσποσύνην μετὰ τῆς μητρὸς τῆς ἔσπευσε νὰ ἐνδύθῃ τὸ φόρεμά του, ἀνηρτημένον εἰς τινὰ κλάδον καὶ παρέμεινεν ὀρθὸς παύσας πλέον νὰ σκάπτῃ πρὸς ἐκδήλωσιν σεβασμοῦ. Διακρούσης τῆς ἀσθενείας τῆς Ἰωάννας ἤρχετο κατὰ τὴν συνήθειάν του ἐκάστην Κυριακὴν, ἀλλὰ μετὰ τὸσαύτης προφυλάξεως εἰσεχώρει ἐν τῷ μαγειρείῳ, ὥστε δὲν θὰ ἠδύνατό ποτε ἡ Ἑλένη νὰ μαντεύσῃ τὴν ἐκεῖ παρουσίαν του, ἐὰν ἡ Ροζαλία ἐκάστοτε δὲν ἐζήτηε ἐκ μέρους του πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας τῆς Ἰωάννας, μετὰ τὴν προσθήκην, ὅτι συνεμερίζετο καὶ αὐτὸς τὴν θλίψιν τῆς οἰκογενείας· ὦ! εἶχε πλέον συνειθίσει εἰς τοὺς καλοὺς τρόπους καὶ ὡς ἔλεγεν ἡ Ροζαλία, ἐξηυγενίσθη σπουδαίως ἐν Παρίσι· ἐπακουμβῶν δὲ ἐπὶ τῆς ἀξίνης του, ἔκαμε συμπαθητικωτάτην ὑπόκλησιν πρὸς τὴν Ἰωάνναν, ἥτις ἄμα παρετῆρσεν αὐτὸν ἤρχισε νὰ ὑπομειδῇ.

— Γνωρίζεις ὅτι ὑπέφερα πολὺ; εἶπεν αὐτὴ.

— Μάλιστα, τὸ γνωρίζω, δεσποσύνη, ἀπεκρίθη θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Κατόπιν προσεπάθησε νὰ εὕρῃ κάτι τι κομψόν, χαριεντισμὸν τινὰ, ὁ ὁποῖος νὰ διεγείρῃ τὴν εὐθυμίαν της καὶ προσέθεσεν:

— Τώρα ἡ ὑγεία σας εἶναι καλὰ, καθὼς βλέπετε τὸ μάγουλό σας κοκκινίζει.

Ἡ Ἰωάννα ἔλαθε δράκα χαλίκων, ἐνῶ ἐκεῖνος εὐχαριστημένος ἐκ τῆς εὐφύας του ἐγέλα ἐγκαρδίως διὰ σιωπηλοῦ μειδιάματος, ὅπερ διέσχίζε τὸ στόμα αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἐνὸς ὥττος εἰς τὸ ἄλλο καὶ πάλιν ἤρξατο νὰ σκάπτῃ πάσῃ δυνάμει. Ἡ ἀξίνη πίπτουσα ἐπὶ τῆς ἄμμου ἐπροξένει ὀζύν τινὰ ρυθμικὸν κρότον καὶ εἰς ἐκάστην στιγμὴν ἡ Ροζαλία, ἥτις ἔβλεπε τὴν μικρὰν προσηλωμένην εἰς τὸ παιγνίδιον της εὐτυχῆς καὶ ἡσυχωτάτη, ἀπεμακρύνετο ὀλίγα βήματα,

ὡς εἰ ἐπενήργει ἐπ' αὐτῆς δι' ἑλξέως ὁ ἐκ τῆς ἀξίνης παραγόμενος κρότος· ὁ Ζεφυρίνος εὐρίσκετο εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ λειμῶνος, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον.

— Κοπιᾶζεις ὅσῃ βῶδι, καυμένη, ἐψιθύρισεν ἡ Ροζαλία, βγάλε, γδύσου γρήγορα τὸ φόρεμά σου καὶ ἡ δεσποσύνη δὲν ἐνοχλεῖται δι' αὐτό.

Ἀφῆρσε τὸ ἐνδυμὰ του καὶ ἀνήρτησεν αὐτὸ ἐκ νέου ἐπὶ τινος κλάδου· τὸ ἐρυθρὸν πανταλόνιόν του, τὸ ὁποῖον διὰ λωρίου τῷ περιέσφιγγε τὴν ὀσφύν, ἀνῆρχετο ὑψηλὰ, ἐνῶ τὸ ὑποκάμισόν του ἐκ χονδροῦ πανίου ἐκρατεῖτο εἰς τὸν λαιμόν του διὰ βρογχωτῆρος τριχίνου καὶ ἦτο τόσον σκληρόν, ὥστε ἐφούσκωνε καὶ ἐστρογγυλεῖτο ἐπὶ μᾶλλον. Εἶχεν ἀνασηκώσῃ τὰς χειρὶδας προσπαθῶν νὰ δείξῃ καὶ αὐτῇ πρὸς τὴν Ροζαλίαν τὰς δύο ἀναφλεγόμενας καρδίας, τὰς ὁποίας διὰ στιγμάτων εἶχε ζωγραφίσει ἐπὶ τοῦ δέρματός του εἰς τὸν στρατῶνα μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν: Διὰ πάντοτε...

— Πῆγες εἰς τὴν λειτουργίαν σήμερα τὸ πρωῒ, ἠρώτησεν ἡ Ροζαλία, ἥτις ἐκάστην Κυριακὴν εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ τῷ ὑποβάλλῃ τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν.

— Εἰς τὴν λειτουργίαν... εἰς τὴν λειτουργίαν, ἐπανελάμβανε μυκτηρίζων.

Καὶ τὸ μικρὸν καὶ ὀλοστρογγύλον πρόσωπόν του ἔλαθεν ἐκφρασιν γελοιωδестаτήν.

— Βέβαια, ἐπῆγα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ εἴπῃ.

— Ψεύδεται, ψεύδεται, ἐπανελάθε μετὰ θυμοῦ ἡ Ροζαλία, γνωρίζω καλὰ ὅτι ψεύδεται· ἡ ὄψις σου σὲ προδίδει. Αἱ! Ζεφυρίνε! ὡς βλέπω ἐχάθης, δὲν ἔχεις πλέον θρησκείαν... ἔγεινες ἄπιστος...

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως δι' ἐπιδαξίου χειρονομίας ἀπεπείραθῃ ὅπως ἀρπάσῃ αὐτὴν ἐκ τῆς ὀσφύος, ἀλλ' αὐτὴ παροργίσθη καὶ ἀνέκραξεν:

— Θὰ σὲ στείλω εἰς τὸν διάβολον, ἐὰν δὲν μάθης νὰ φέρεσαι· δὲν ἐντρέπεται; δὲν παρατηρῆς τὴν δεσποσύνην· ποῦ σὲ βλέπει;

Τότε ὁ Ζεφυρίνος ἤρξατο πάλιν νὰ σκάπτῃ.

Ἡ Ἰωάννα, τῇ ἀληθείᾳ, εἶχεν ἐγείρει τοὺς ὀφθαλμούς· τὸ παιγνίδιον τὴν εἶχε κουράσει· μετὰ τοὺς χάλικας εἶχε συλλέξει φύλλα καὶ ἀποσπάσει πῶς· ἀλλ' ἀτονία ἤρξατο νὰ τὴν καταλαμβάνῃ καὶ ἐπροτίμα νὰ ἀπρακτῇ καὶ νὰ παρατηρῇ τὸν ἥλιον, ὅστις μικρὸν κατὰ μικρὸν τὴν προσέβαλεν πρὸ ὀλίγου, μόνον αἱ κνήμαι αὐτῆς μέχρι τῶν γονάτων διετηροῦντο εἰς τὴν θερμότητα τῶν ἀκτίνων, ἥδη ἡσθάνετο αὐτὸν μέχρι τῆς ὀσφύος· ἡ θερμότης ἀνῆρχετο ὀλοὴν καὶ τὴν ἡσθάνετο νὰ αὐξάνῃ ἐντὸς τῆς ἐν εἶδει θωπείας μετὰ γαργαλισμοῦ εὐαρέστου· ἀλλ' ὅ,τι κυρίως τὴν ἔτερπεν ἦτο αἱ στρογγύλαι κηλίδες ὠραιστάτου χρυσοκιτρίνου χρώματος, αἱ ὁποῖαι ἀπεικονίζοντο ἐπὶ τοῦ σαλίου της καὶ τῆς ἐφάνοντο ὡς χρυσαλίδες, ἀνέτρεπε δὲ τὴν κεφαλὴν ὅπως ἴδῃ αὐτὰς ἀναρριχωμένας μέχρι τοῦ προσώπου της, καὶ ἐν τῇ προσδοκίᾳ ταύτῃ εἶχεν ἐνώσει τὰς δύο μικρὰς τῆς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ἡλίου· πόσον λεπταὶ ἐφάνοντο! Ὅποια διαφάνεια ἐνυπῆρχεν! Ὁ ἥλιος, διερχόμενος διὰ μέσου αὐτῶν, τὰς καθίστα κομψοτάτας, ροδίνου χρώματος, λεπτάς καὶ μικράς, παρομοίας πρὸς τὰς τοῦ μικροῦ Ἰησοῦ. Εἶτα ὁ καθαρὸς ἀήρ, τὰ περίξ αὐτῆς ὑπερμεγέθη ἐκεῖνα δένδρα καὶ ἡ θερμότης τὴν εἶχον ζαλίζει καὶ ἐπίστευεν ὅτι ἐκοιμάτο, μολοντί καὶ ἔβλεπε καὶ ἤκουεν, ἡσθάνετο ἐνὶ λόγῳ ἐαυτὴν ἐξαίρετα.

— Δεσποσύνη! ἐὰν θέλετε νὰ σᾶς τραβήξω ὀλίγον, ἔλεγεν ἡ Ροζαλία ἥτις εἶχεν ἐπανελθεῖ πλησίον της, ὁ ἥλιος σᾶς ζεσταίνει πολὺ.

Πλὴν ἡ Ἰωάννα διὰ τινος χειρονομίας ἠρνήθη νὰ μετακινήθῃ. Εὐρίσκετο πολὺ ὥραία. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἡσυχολεῖτο πλέον εἰμὴ περὶ τῆς ὑπηρετρίας καὶ τοῦ στρατιώτου, ὑποκύπτουσα εἰς τὴν παιδικὴν περιέργειαν τοῦ νὰ ἐμβά-

θύνη εἰς πράγματα τινα, τὰ ὅποια τῆς ἀπέκρυπτον· ὑπό-
λως ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς, θέλουσα νὰ ἀπατήσῃ αὐ-
τοὺς ὅτι δὲν τοὺς παρετήρει καὶ διὰ μέσου τῶν μαύρων καὶ
μακρῶν βλεφαρίδων τῆς τοὺς παρεμόνευεν, ἐνῶ προσεποι-
εῖτο τὴν κοιμωμένην.

Ἡ Ροζαλία παρέμενε πλησίον τῆς ἐπὶ τινα λεπτὰ, δὲν
ἠδύνατο ὅμως νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἀξίνης καὶ
ἐπλησίασε καὶ αὖθις τὸν Ζεφυρίνον ὀλίγον κατ' ὀλίγον, οἰ-
ονεὶ ἀκουσίως τῆς τὸν ἐκάκιζε δὲ διὰ διαφόρους παρεκτρο-
πὰς, κατὰ βάθος ὅμως εἶχε συλληφθῇ εἰς τὴν παγίδα καὶ
ἡ καρδιά αὐτῆς ἦν ἀνάπλεως κρυφίου θαυμασμοῦ· ὁ μι-
κρὸς στρατιώτης εἰς τὰς μακρὰς μετὰ τῶν φίλων του στα-
διοδρομίας εἰς τὸν Βασιλικὸν κῆπον καὶ ἐπὶ τῆς πλατείας
τοῦ Chateau d'Eau, ἐνθα ὑπῆρχεν ὁ στρατῶν των, εἶχε
συμμορφωθῇ πρὸς τοὺς ἐξηγουμένους καὶ ἐπιδεικτικούς
τρόπους τοῦ ζωηροῦ Παρισινοῦ· ἐμάνθανεν ἐκεῖ τὴν ὡραίαν
διαλεκτικὴν, τὰς φιλοφρονητικὰς ἐκφράσεις καὶ τὰς περι-
πλοκάς τοῦ λόγου, τόσον κολακευτικὰς διὰ τὰς κυρίας· πολ-
λάκις ἐπνίγετο ἐκ χαρᾶς ἀκούουσα φράσεις, τὰς ὁποίας
ἐπρόφερε δι' ἐκφραστικῆς χειρονομίας καὶ ὑπερηφανεύετο πρὸ
πάντων ἀκόμη καὶ διὰ τὰς φράσεις, τῶν ὁποίων δὲν ἠδύ-
νατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν. Ἡ στολὴ τοῦ πλέον δὲν
τὸν ἐστενοχώρει, ἔπαυσε νὰ κρεμᾷ τοὺς βραχίονάς του ἐνῶ
ἐβάδιζεν, ἀπέκτησε μάλιστα καὶ τὴν συνήθειαν νὰ φέρῃ
τὸν μανδύαν αὐτοῦ περὶ τὸν τράχηλον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ
καλύπτῃ ἐν μέρει καὶ τὸ ὀλοστρόγγυλον πρόσωπόν του· καὶ
μόνον ἄφινε νὰ προέξῃ ἡ ρίς, ἐνῶ ὁ μανδύας χαλαρῶς πί-
πτων πρὸς τὰ κάτω, ἐκυμάτιζε καὶ ἠκολούθει τὰς κλίσεις
τοῦ σώματός του· ἐλάμβανε προπετὲς θάρρος, ἔπινε μὲ με-
γάλῃν εὐγένειαν καὶ ἐνὶ λόγῳ ἐκομψεύετο καὶ ἐχαριεντί-
ζετο· βεβιαίως σήμερον αἱ γνώσεις αὐτοῦ, ὅσῳ καὶ οἱ χλευα-
στικοὶ τοῦ τρόπου, κατὰ πολὺ ὑπερέβχιον τὰς τῆς Ροζα-
λίας· οἱ Παρίσιοι τὸν ἐξύπνησαν, ἐνῶ ἐκείνη, ὑπερχαίρουσα,
σχεδὸν μανιώδης, ἵστατο ἐνώπιόν του, ταλαντευομένη με-
ταξὺ δύο ἀντιθέτων ἐπιθυμιῶν, νὰ συλλάβῃ αὐτὸν μὲ τοὺς
δουχας; ἢ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ λέγῃ εὐφύας;

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Ζεφυρίνος σκάπτων, εἶχεν ὑπερβῇ τὸν
δρομίσκον καὶ εὐρίσκετο ὀπισθεν μεγάλου τινὸς ράμνου ἐξα-
κοντίζων πλάγια βλέμματα ἐπὶ τῆς Ροζαλίας, τὴν ὁποίαν
ἐφαίνετο ὅτι ἐκάλει πλησίον του διὰ τῶν ἐλαφρῶν κτυπη-
μάτων τῆς ἀξίνης· καὶ ὅταν ἐκείνη ἐπλησίασε τὴν ἐτοιμ-
πησε δυνατὰ.

— Μὴ φωνάζῃς! πρὸς Θεοῦ! γνωρίζεις πόσον σὲ ἀγαπῶ,
ἐψιθύρισε μετ' ἀθυροστομίας, μὴ τὸ ἐκλάβῃς ἐπὶ κακοῦ.

Τὴν ἐφίλησεν ἐπὶ τοῦ ὠτός, καὶ ὅταν ἡ Ροζαλία τοῦ
ἀνταπέδωκε τὸ τσίμπημα, τῆς ἐπέθηκε καὶ ἕτερον ἀσπα-
σμὸν ἐπὶ τῆς ρινὸς τὴν φορὰν ταύτην· ἦτο δὲ αὐτὴ κατα-
κόκκινη, τερπομένη ἐνδομύχως καὶ μόνον κατὰ τὸ φαινό-
μενον παρωργισμένη, καθ' ὅσον μάλιστα δὲν τῆς ἤρχετο
εὐκολον νὰ τὸν φιλοδωρήσῃ μερικὰ ραπίσματα, ὡς ἐκ τῆς
παρουσίας τῆς δεσποσύνης.

— Πόσον εἶμαι πειραγμένη ἐναντίον σου, εἶπεν ἄμα ὡς
ἐπέστρεψε πλησίον τῆς Ἰωάννας, θέλουσα διὰ τοῦ τρόπου
αὐτοῦ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐλαφρὰν κραυγὴν τὴν ὁποίαν
πρὸ μικροῦ εἶχε ρῆξει.

Ἀλλὰ τὸ παμπόνηρον κοράσιον εἶχε παρατηρήσει πᾶν
ὅτι ἔλαβε χώραν διὰ μέσου τῶν λεπτῶν κλάδων τοῦ ρά-
μνου τὸ ἐρυθρὸν πανταλόνιον καὶ τὸ ὑποκάμισον τοῦ στρα-
τιώτου εἶχον ἐγκαταλείψει προφανῇ ἔχνη ἐπὶ τῆς χλόης·
ἤγειρε βραδέως τὰ ὄμματα ἐπὶ τῆς Ροζαλίας, τὴν ὁποίαν
ἐθεώρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀτενῶς, ἐνῶ ἐκείνη, ἐκ τῆς
ταραχῆς τῆς, ἀπεκαθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καταπόρφυρος ἔ-
χουσα εἰσέτι τὰ χεῖλη ὑγρὰ ἐκ τῶν φιλημάτων καὶ τοὺς
βοστρύχους αὐτῆς ἐν ἀταξίᾳ. Ἐπειτα ἐταπείνωσεν αὖθις
τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔλαβε δράκα χαλίκων, χωρὶς νὰ ἔχῃ
τὴν δύναμιν νὰ παίξῃ καὶ ἔμενεν οὕτω μὲ τὰς χεῖρας

ἐπὶ τῆς θερμῆς γῆς, ὄνειροπολοῦσα ὡς ὑπνώττουσα ἐν τῷ
μέσῳ τῆς ὑπερβολικῆς τοῦ ἡλίου χλιαρότητος, ἐνῶ ζω-
γόνον ρευστὸν ἐγεννᾶτο ἐντὸς τῆς καὶ τὴν ἀπέπνιγεν· τὰ
δένδρα τῆς ἐφαίνοντο γιγαντώδη καὶ κολοσαῖα, τὰ ρόδα τὴν
ἐμέθυον ἐκ τῆς εὐωδίας καὶ ὄνειροπόλοι ἐπὶ ἀορίστων ἀντι-
κειμένων, ἔκπληκτος καὶ περιχαρής.

— Τί σκέπτεσαι, δεσποσύνη; ἠρώτησεν ἡ Ροζαλία ἀνή-
συχος.

— Δὲν εἰσεύρω τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα. Ὡ! ἐὰν ἐ-
γνώριζα... ἤθελα νὰ εἶμαι μεγαλειτέρα...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμβαθύνῃ ποσῶς εἰς τὴν ἐννοιαν τοῦ
λόγου τῆς.

— Θὰ ἦτο, ἐσκέρθη, καμμία ἀπὸ τὰς συνήθεις ἰδέας, αἱ
ὁποῖαι πάντοτε ἔρχονται εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς.

Ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐνῶ αὐτὴ μὲν ἵστατο
σκεπτικῇ, ἡ δὲ μήτηρ τῆς τὴν ἀνέκρινεν, ὑπέβαλεν ἀποτό-
μως τὴν ἀκόλουθον ἐρώτησιν:

— Μαμά, ἀλήθεια οἱ ἐξάδελφοι καὶ αἱ ἐξαδέλφαι νυμ-
φεύονται;

— Ἀναμφιβόλως, κόρη μου· ἀλλὰ πρὸς τί ἡ ἐρώτησις;

— Τίποτε, τίποτε, ἀπλῶς μόνον διὰ νὰ μάθω.

Ἡ Ἐλένη ἄλλως τε ἦτο συνειθισμένη εἰς τοιοῦτου εἶδους
ἐρωτήσεις.

Τὸ κοράσιον τοσοῦτον εἶχεν εὐαρεστηθῇ ἐκ τῆς ὥρας, τὴν
ὁποίαν εἶχε διέλθει ἐν τῷ κήπῳ, ὥστε κατήρχετο ἐκεῖ ὁσά-
κις ὁ καιρὸς ἦτο καλὸς καὶ ὁ ἥλιος εὐχάριστος.

Ἡ ἀποστροφή τῆς Ἐλένης εἶχε πλέον ἐκλείψει βαθμη-
δὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸ μέγαρον παρέμενε πάντοτε κεκλει-
σμένον, ὁ Ἑρρῆκος δὲν ἐνεφανίζετο ποσῶς. Ἐπὶ τέλους δὲ
καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ παρέμενε καὶ ἐκάθητο πλησίον τῆς Ἰωάν-
νας ἐπὶ μιᾷ ἄκρας τοῦ κατὰ γῆς ἐξηπλωμένου καλύμμα-
τος. Ἀλλὰ τὴν ἀκόλουθον Κυριακὴν ἠσθάνθη μεγίστην
ἀνησυχίαν, ὡς εἶδε τὴν πρωΐαν τὰ παράθυρα ἀνοικτὰ.

— Διάβολε! τὰ ἔχουν ἀνοίξει διὰ νὰ ἀερισθῶν τὰ δω-
μάτια, προσέθεσεν ἡ Ροζαλία θέλουσα νὰ παροτρύνῃ αὐτὴν
ὅπως καὶ πάλιν καταβῇ. Σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν εἶναι
κανεῖς.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ καιρὸς ἦτο θερμότερος ἢ ἄλλοτε·
χάλαζα χρυσῶν βελῶν ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων.

Ἡ Ἰωάννα, ἥτις εἶχεν ἀρκετὰ ἐνδυναμώσει, ἐβάδιζεν ἐπὶ
τινα λεπτὰ, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς μητρὸς
τῆς, καὶ ἔπειτα, κουρασθεῖσα, ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ
τοῦ καλύμματος, ἀφήσασα θέσιν καὶ διὰ τὴν μητέρα τῆς·
ἀμφοτέραι ἐτέρποντο διὰ τὸ ἐπὶ γῆς κάθισμά των.

Ὁ Ζεφυρίνος, ὅστις ἔπαυσε πλέον νὰ σκάπτῃ, ἔσπευσε νὰ
βοηθήσῃ τὴν Ροζαλίαν εἰς τὴν συλλογὴν πετροσελίνου, ἐκ
τοῦ ὁποίου ἀφθονώτατον ἐβλάστανε κατὰ μῆκος τῶν θε-
μελίων τοῦ τείχους.

Αἶφνης μέγας θόρυβος ἠκούσθη ἐκ τοῦ μεγάρου, καὶ ἐνῶ
ἡ Ἐλένη ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, ἡ κυρία Δεβέρλου
ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ διαδρόμου ἔφερεν εἰσέτι ἐνδυμα ταξει-
δίου, καὶ ὠμίλει δυνατὰ ὡς πολυάσχολος, ἀλλ' ὅταν
προσέβλεψε τὴν κυρίαν Κρεντιάννην καὶ τὴν κόρην τῆς κατὰ
γῆς πρὸ τοῦ λειμῶνος, ἐπροθυμοποιήθη νὰ κάμῃ πρὸς αὐτὰς
μεγάλας φιλοφρονήσεις καὶ νὰ τὰς ἐκπλήξῃ διὰ λόγων.

— Καλὲ πῶς ἔχετε; πόσον χαίρω, ποῦ σὰς βλέπω!
ἐνηγκαλίσου με, καλή μου Ἰωάννα! ὦ! τὴν μικροῦλα! ἦτον
ἄρρωστη, ἀλήθεια; τὴν ὅμως εἶσαι καλὰ, σὲ βλέπω κα-
τακόκκινη· ποσάκις δὲν σὰς ἐνθυμήθην, ἀγάπη μου! Ἐγὼ
σὰς ἔγραψα, πῶς; δὲν ἐλάβετε τὰς ἐπιστολάς μου; Πόσα
βάσανα θὰ ἔχετε ὑποφέρει! τί ἀγωνίας! ἀλλὰ τὴν εἰσθε
ὕγιες· τὴν εἶσαι πολὺ καλὰ. Δὲν πρέπει νὰ μοῦ ἀρνηθῇτε
νὰ σὰς φιλήσω!

[Ἐπειτα συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.